

Malgosia su šeima: iš dešinės - pusseserė Marta, Malgosia, mama – ponė Beata ir sesuo Kasia. Laimingos.

Skaipelio

neprireikė

**Mergaitei siūlė grėsmingą
kojų kelių operaciją. Laimė,
jos neppureikė. Išgelbėjo
Amazonės ir Andų augalai**

Kalbamės su septyniolikmetės Malgožatos mama – ponė Beata Spiževska. Dar neseniai moteris labai nerimavo dėl savo dukters – ar ateityje ji galės vaikščioti. Atsitiko nelaimė – Malgožatai buvo nustatytas jaunatviškas reumatoidinis sąnarių uždegimas. Šios ligos pagrindiniai požymiai – didelis eksudato (nuo uždegimo susidariusio skysčio) kiekis keliuose. Grėsė operacija. Dabar ponė Beata rami. Eksudato nėra, skausmo irgi jau nebeliko. Kelių nereikia operuoti.

Kaip jodvi tai įveikė?

Mergaitę išgelbėjo Andų ir Amazonės augaliniai preparatai.

– Kad jūs žinotumėt, kokia aš laiminga!.. – sako Malgožatos mama. – O buvau praradusi bet kokią viltį, – moteris pravirksta. – Mergaitė miela, graži, gabi, inteligentiška. Rodos – sveika. Ir tokia nelaimė...

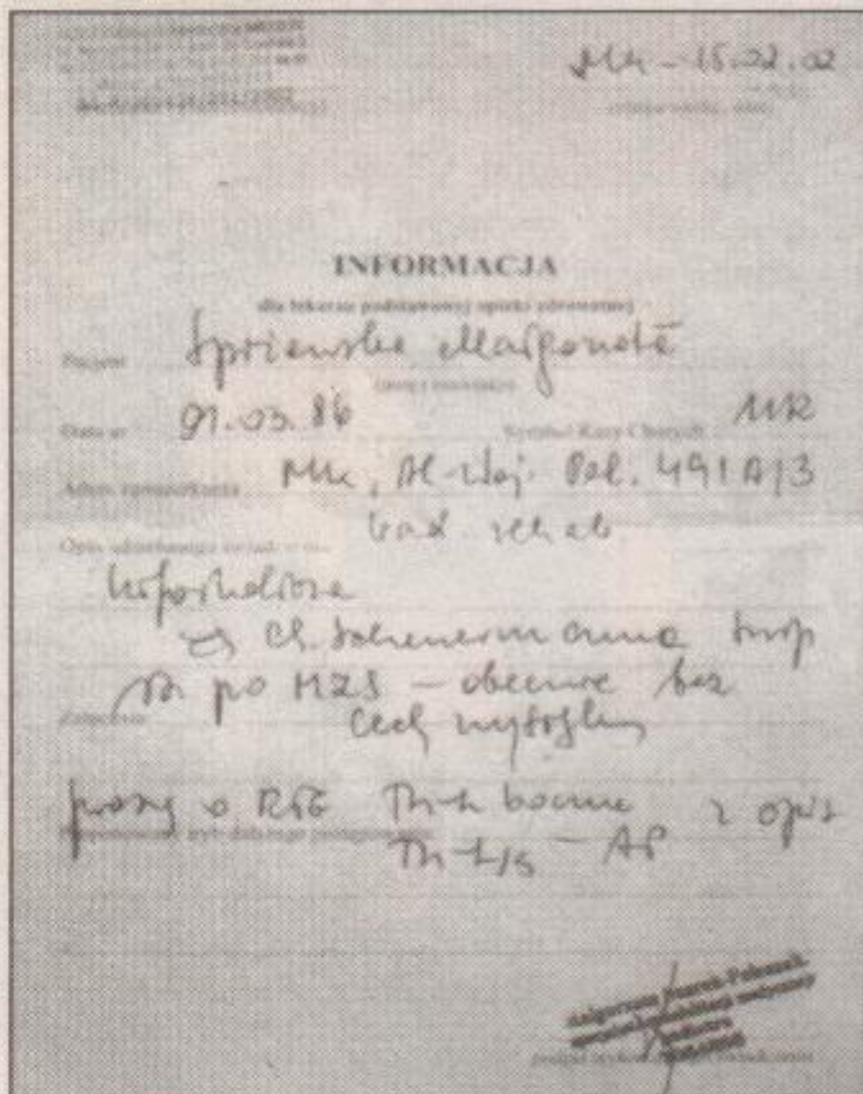
Pirmieji ligos požymiai ėmė ryškėti pamažu. Mergaitė kažką tokio pastebėjo prieš septynerius metus, netrukus po to, kai šeima persikraustė gyventi į naują butą.

Malgožatai pradėjo skaudėti sąnarius, ypač kairiojo kelio. Tai buvo tuo laiku, kai mergaitė, kaip ir visi jos bendramčiai, labai intensyviai augo. Turbūt todėl gydytojas ir nutarė, jog tikriausiai šie skausmai – augančio organizmo skausmai. Buvo ir dar viena galimybė: sąnarių apsunkinimas nuo daž-

no važinėjimo dviračiu. Mergaitė šią pramogą tuomet ypač buvo pamėgusi. O į tai, jog kojų skausmas gali būti reumatoidinės kilmės, gydytojas visai neatkreipė dėmesio.

– Paprasčiau siuntimo į specializuotą ligoninę Sopotę. Tačiau rajono poliklinikoje man pasakė, jog šito visai nereikia, – su nuoskauda prisimena ponė Beata. – Bet netrukus poliklinikos gydytojas pasikeitė, ir tada jau sugebėjau išprašyti tą norimą siuntimą į Sopotą. Tačiau toje specialioje ligoninėje skirtas gydymas, deja, buvo neveiksmingas. Praktiškai nebuvo jokio pastebimesnio rezultato, jokio pagerėjimo. Priešingai – vargšė mano dukrelė ėmė justti pašalinius reiškinius.

Kelių skausmas vis didėjo ir didėjo. Šeima dar ir dabar su ašaromis prisimena, kad 2001 metų Kalėdų Senelį Malgosia pasitiko... lovoje. Netruko

Gydytojo išvada: pakartotinių pacientės tyrimų rezultatas neprikaištingas. Jokių eksudatų keliuose – nė ženklo

atsirasti ir nemalonių ilgalaikio vaistų nuo reumato vartojimo pasekmių. Kas rytą – šleikštulys, kuokštais slenkantys plaukai ir niežtintis viso kūno išbėrimas. Šitai mergaitę kamavo nuolatos.

Lyg to dar būtų maža – visiškai prarado apetitą ir, žinoma, smarkiai sumažėjo jos svoris. Tuo metu motina bandė įtikinti gydytoją pakeisti mergaitei vaistus mažiau pavojingais, mažiau žalingais.

Gydytoja atsakė:

– Tais pačiais vaistais gydėme ir kitus ligonius, aštuoniasdešimt procentų jų sulaukė gerų rezultatų. Nesuprantu, kodėl tie vaistai jai dar nepadėjo...

– Jau tada buvau girdėjusi, jog yra ne tokių „piktų“ vaistų, – sako motina. – Ir ką jūs sau manot? Gydytoja beveik išsėdė, kai bandžiau ją įtikinti, jog būtina pakeisti vaistus.

Kartą gydytojos paklausiau, ką ji mano apie augalinių Andų ir Amazonės preparatų panaudojimą. Ji atsakė mananti, kad jie neturintys jokio poveikio. Kita vertus, pripažino, jog vilcacora – labai stiprus ir veiksmingas vaistas navikams gydyti.

Jos atsakymo dvilypumas privertė mane rimtai viską apmąstyti. Dabar jau galėčiau pasakyti, kad vartoti Pietų Amerikos augalinius preparatus mus paskatino gydytojų... užsispyrimas.

Išsikalbėjau su viena pažįstama farmacininke. Ji pasakė girdėjusi, kad šie preparatai padeda. Panašiai paskatino ir viena bičiulė, kurios sesuo esą greitai vilcacora išsėdė labai sunkų storosios žarnos pūlinį uždegimą.

Mintyse aš surengiau balsavimą: gydytojas – prieš, draugė – už, taip pat ir farmacininkė... Na ir išėjo, kad 2:1 – vilcacoros naudai. O štai todėl, kad mūsų šalyje klesti demokratijos principai, vilcacora nugalėjo!

Dabar tai pasakodama Beata juokiasi. O tada negalėjo net nusišypsoti.

Ligoninėje pasiūlė mergaitę operuoti, mat reikia pašalinti sąnarinio tepalo perteklių. Ir motina, ir duktė žinojo, jog ta operacija nėra paprasta. Visada gali kažkas nepavykti, o tada...

– Negalėjau įsivaizduoti, nė minutės neįsileisdavau minties, jog aš galėčiau vaikščioti su ramentais, – rimtai lyg suaugusi sako Malgosia.

Ji geriausia mokinė klasėje. Visokiausių konkursų dalyvė. Už ypatingus rezultatus ir už didelį aktyvumą Malgožata gavo Malborko burmistro stipendiją. Ji visos šeimos pasididžiavimas. Visi jai pranašauja puikią ateitį.

Norėčiau sutikti tą gydytoją, kuri abejojo

– Kai nutarėme pradėti tėvo Szeligos preparatus, – toliau pasakoja ponija Beata, – pradėjome ieškoti išsamesnės informacijos apie tuos vaistus. Perskaitėme specialų žurnalo „Vilcacora“ numerį, kur buvo aprašyta, kaip nuo tokios pat ligos išsėdė moteris iš Pelpino. Tai buvo dar vienas argumentas, kuris mus įtikino.

– Preparatus užsakėme Andų medicinos centre Londone, – prisimena Malgosia. – Vartojau chuchuhuasi, zarzaparillą ir macą. Deja, vilcacoros vartoti negalėjau, nes jos ir kitų mano vartojamų vaistų sąveika būtų nenaudinga. Nežiūrint į tai, gerų rezultatų sulaukėme gana greitai...

Mergaitė pasijuto daug geriau. Nustojo slinkti plaukai, pradėjo didėti svoris. Sąnarių skausmai liovėsi. Ji vėl galėjo važinėti dviračiu, džiaugtis bundančia savo jaunyste... Truputį paskaudėdavo kelius tik staigiai keičiantis orams.

Pagerėjimas buvo ne tik subjektyvus, tai atsispindėjo ir tyrimų rezultatuose.

Vartome stropiai saugomus popierėlius. Štai 2001 metų kovo 12 dienos aprašyme pažymėta: „Abiejuose keliuose eksudatas: dešinio – 12 mm, kairio – 16 mm“. Tačiau kitų metų vasario 15 dienos tyrimuose eksudato jau visiškai neaptikta. Kas kitas, jei ne zarzaparilla ir chuchuhuasi išgydė mergaitės kelius? Dabar – kai ligoninėje skirtų vaistų Malgožata jau seniai nevarato, galės profilaktiškai vartoti vilcacorą.

– Norėčiau susitikti su ta gydytoja, kuri abejojo Andų ir Amazonės preparatų veiksmingumu, – visai nepiktai sako Malgožatos motina. – Vis dėlto manau, jog negalėčiau susivaldyti ir mūsų pokalbis būtų labai nemalonus. Bet dabar tai neturi reikšmės, aš nepagiežinga. Svarbiausia, jog Malgosia sveika.

Antra vertus, būtų labai gerai, jei informacija apie šių preparatų veiksmingumą pasiektų kuo daugiau gydytojų. Dėl ateities Malgosia neabejoja. Ji beveik įsitikinusi, jog keliai jos daugiau nenuvils... Mergaitė labai rimtai svajoja tapti archeologe.

– Gal kada nors nuvyksiu į Peru – vilcacoros šalį. Ten, be drėgnų džiuunglių, yra ir labai daug sausų dykumų. Sergantiems reumatu toks klimatas tikėtų... Girdėjau, jog šiose dykumose archeologams dar yra labai daug darbo.

Šį straipsnį perspausdinome iš mėnraščio „Vilcacora. Žyj dlugo“ („Vilcacora. Gyvenk ilgai“). Žurnalo, su lietuvišku priedu, jau nuo kovo mėnesio ieškokite spaudos kioskuose.

Daugiau informacijos apie Andų vaistažoles galite gauti iš Andų medicinos centro atstovo Lietuvoje tel.: (8-5) 216-08-26, 233-33-63 Vilniuje darbo dienomis 9-13 ir 14-17 val.